

du kender ham jo! Han var her netop igaar og fortalte, at han havde truffet dig og din Mor.“

Jytte svarede blot Ja.

„Veed du af, at min Svoger har haft en stor Sorg?“

„Jeg har hørt lidt om det. Han mistede sin Kæreste, ikke sandt?“

„Ja, og paa den uhyggeligste Maade ... lige før Brylluppet. Hun fik Krampe i Vandet og druknede. Det er nu to Aar siden.“

„Hvem var hun, den unge Pige?“

„Hun var fra Kolding. Det var forresten hans og min Mands Kusine. Et udmærket lille Menneske, frisk og sød. Mærkeligt nok taler han aldrig om hende. Men jeg kan se det paa hans Øjne, at han altid tænker paa hende.“

„Lever din Svoger nu ganske alene i sin Præstegaard?“

„Ja, det Skind! ... Han har naturligvis en Husholderske, et forfærdeligt Menneske forresten ... Men vi haaber jo inderligt, at han maa finde en anden, som han kan komme til at holde af. Saadan en Ungkarl har det virkelig ikke godt.“

I det samme hørtes en Mandsrøst ude i Forstuen, og da Jytte mente at genkende Præstens Stemme, fik hun lidt Uro paa sig.

„Det er min Mand,“ sagde Meta. „Jeg vil blot sige ham, at du er her.“

Jytte bestemte sig til at tage bort, saasnart hun havde hilst paa Doktoren. Hun satte ingen Pris paa igen at